

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ห้องไอชียู

ก่อนจ้งหัน

งานศพท่านปัญญานี้ก็จะมีชุลมุนวุ่นวายไม่ใช่เล่นเหมือนกันนะ มองไม่ทันละอะไร ๆ ก็ดี เมื่อคืนนี้อาจารย์เจี๊ยะก็เสียแล้ว ๕ ทุ่มว่าจ้งน เลยกะกันว่ากฐินผ่านไปแล้วย่อยพิจารณา กัน ในช่วงนี้พรรษาลำบาก จากนั้นก็เป็นกฐินชุลมุน นอกจากนั้นไปก็พอดีละ เราว่าจ้งน พระที่เข้ามาในวัดนี้ก็เหมือนกันจ้งจ้งจ้ง ๆ แล้วนะมองไม่ทัน เลอะเทอะไปหมดวัดนี้นะพระ มองไป ๆ ขวางตา ๆ ตลอดเวลา ไม่ทราบมาจากทางไหนต่อทางไหน โดยอาศัยงานศพนี้ละ เลยเป็นศพคนเป็นไป ศพคนตายไม่มีเสียหาย แต่ศพคนเป็นนี่ชิมันเสียหาย

พากันระมัดระวังนะพระเถรเรา จ้งจ้งจ้ง ไม่ได้นะ ไปดูที่ไรกระเทือนตาทุกที ๆ นั้นละ อาศัยศพท่านปัญญาเป็นเหตุ แล้วที่นี้ศพสดศพเป็นนี่มันจะเนาทั้งยังไม่ตายนี่นะ เลอะเทอะนะ โอ้ วัดนี้เราก้ไม่เคยเห็นเลอะเทอะขนาดนี้ เลอะเทอะมากทีเดียว ให้พร

หลังจ้งหัน

อาจารย์เจี๊ยะท่านเสียเวลา ๕ ทุ่ม วานขึ้นก็ว่าจะเจาะคอ เราว่าเจาะไปหาอะไร ท่าน รอทที่จะไปอยู่แล้ว ว่าหายใจไม่สะดวกอยากเจาะ โทโรไปถามเรา เราก้พูดแบบกรรมฐาน แหละ จะเจาะหาอะไรอีก ก็มันหลังไหลจะฟุ้ง ๆ แล้ว เจาะก็พอรั้งไว้ชนิดหนึ่งเพื่อจะฟุ้งเท่า นั้นเอง เราก้ว่าจ้งนแหละ จะว่าห้ามหรือไม่ห้ามก็แล้วแต่ พูดเท่านั้น ตกลงก็เลยไม่เจาะ เมื่อ คืนนี้ ๕ ทุ่มท่านก็ไปแล้ว

เมื่อคืนจะมาก็เหมือนกัน โอ้ย จะสลบสลักกับแขกกับคนไม่มีเวลา ไล่แขกลงไปแล้ว เราก้เปิดประตู ก็เข้ามาอีกแขก มาจากไหนนะ เสียสมหมายนั้นละเอาหมอนเงินจะมาแมะ เวลานี้คนกำลังจะตายรู้ไหม บอกตรง ๆ เลย เอาหมอนมาจากเทวดาก็ไม่มีความหมายแหละ ไปกลับ ปิดประตูก็เข้าเลย คนกำลังจะตาย ใครจะรู้เรื่องเรายังกว่าเรารู้เราเอง นี่ละที่ว่าลึง ช่วยลึง แบบนี้ละแบบลึงช่วยลึง ลึงตัวอยู่ใต้ไม้ทับมันไม่เห็น มีแต่จะช่วยกันขึ้นมาย่อม ๆ เป็นแบบนี้ละ ยานันดี หมอนันดีหมอนี้ดี กวนตลอด

หมอกับยากับคนไข้เป็นของคู่ควรกันตามกาลเวลา กาลเทศะที่เหมาะสมกัน จะไป กวนทุกลมั่วเวลาไม่ได้นะ สำหรับเราไม่ได้ บอกละเลย หมอมาจากเทวดาก็ไม่เอา ไป ปิด ประตูก็เลย เมื่อเข้านี้ไหล่มาอีก อะไรอีกนี่ ว่างั้น ว่ามาขอแม่ หน้าเสียหมดแล้วแหละ เพราะถูกขู่มาตั้งแต่สวนแสงธรรม พอเราไหล่ออกมาจากประตูตอนสว่าง มารออยู่แล้ว มัน อะไรอีก ว่าหมอมมาจากเมืองจีนจะมาขอแม่ แล้วมีอะไรบ้างว่ามาซิ นี่กำลังจะลงทาง จงกรมแล้วนะ บอกตรงๆ เลย ออกจากนี้ก็เข้าทางจงกรมจนกระทั่งถึงเวลาค่อยออกมา อย่างหนึ่งถ้ามีกรณีพิเศษก็ออกจากทางจงกรมนี้ไปโน้น บางทีไปโน้นเสียก่อน ออกไปข้าง นอก ดูนั่นดูนี้แล้วก็เข้าทางจงกรม นี่มารออยู่แล้วตั้งแต่พอสว่าง เอา จะแม่ก็แม่ พ่อแม่ แล้วไม่ถามว่ายังไป นี่จะลงทางจงกรมแล้วนะ ลูกเลยไปเลย พวกนั้นก็ค่อยลงไป ตามหลัง

อยู่ ไม่ได้เล่นกับเรา เราไม่ได้อะไรกับใครนี่ มีแต่ดูตัวตลอดเวลา อะไรควรไม่ควรจะรู้จักกันอยู่ในนี้ ไม่ใช่จะเอาอะไรๆ มาเป็นใหญ่ๆ กว่าตัวของเราซึ่งรับผิดชอบตัวเรา ต้องเอาตัวของเราเป็นประมาณ แม่แล้วก็เท่านั้นแหละ ยังสั่งอีก เรื่องหยุกเรื่องยาอย่า ด่วนเอามา นะ ถ้าเราไม่รับคำเสียก่อนอย่าเอาเอาไต่ๆ มาทั้งสิ้น ว่างั้น ตรวจก็ตรวจ แม่ก็ แม่ แล้วเลิกกันไป ถ้าเอาเอาติดตามมาอีกมันจะยุ่งอีก

เมื่อวานนี้นั้นอะไรก็ไม่รู้เลยนอนไม่หลับนะเมื่อคืน อย่างนั้นละเวลามันจะเป็น นอน ไม่หลับ ไม่ไปไหนละจิตอยู่ที่นี่ แต่มันไม่เข้าภวังค์แห่งความหลับมันก็ไม่หลับ จิตก็เฝ้ากันอยู่ นั้นละ มันไม่เข้าภวังค์แห่งความหลับก็อยู่อย่างนั้น จิตก็เฝ้ากันอยู่นั้น จนตี ๔ ครึ่ง ฟังซิ ตั้งแต่หัวค่ำจนกระทั่งตี ๔ ครึ่งไม่หลับนะ ลงเดินจงกรมตอน ๔ ทุ่ม จวน ๕ ทุ่มเห็นคน เจียวๆ ก็เลยด้อมๆ ออกไปดูเมรุเผาศพ ดูหมदनนั้นแหละ ขึ้นไปข้างบนดู จากนั้นก็เข้ามา เขาก็ทำต้อยอยู่เมรุ ไปดูแล้วทำต้อย ก็สบจ้งหะกับเป็นเวลาเราไม่อยู่ เขาจะทำอะไรเขาก็ทำ เต็มเหนี่ยวเขา เวลาเราอยู่ต้องระวัง ไม่ระวังไม่ได้ อะไรจะเลยความพอดี อะไรพอดี อะไร เลยเถิด จะเทียบกันตลอดเวลา จะเอาโลกมาเป็นใหญ่ไม่ได้ ต้องเอาธรรมชิ เราปฏิบัติ ธรรมต้องเอาธรรมเป็นใหญ่ ธรรมเป็นหลักเป็นเกณฑ์ ความพอดีอยู่กับธรรม

ตอน ๕ ทุ่มท่านอาจารย์เจี๊ยะก็สิ้นลม เนะ นี่ก็พูดกลางๆ แล้วแต่จะพิจารณากัน เถอะ เราว่างั้น คือในพรรษานี้ก็ลำบากอันหนึ่ง นอกพรรษาไปก็กลืน ชูลมุนวุ่นวาย นี่ก็ยุ่ง อันหนึ่ง ถ้าให้เหมาะสมพอผ่านนั้นไปแล้วก็พอดีละ เราก็อ้างงั้น แต่ทั้งนี้แล้วแต่จะพิจารณากันนะ เราแนะนำสำคัญๆ ให้เท่านั้น คือระยะนี้เป็นกาลเข้าพรรษา พระไปมาลำบาก เพราะเกี่ยวโยงกันอยู่กับพระ ไม่ไปไม่มาก็ไม่ได้ จะเผาเวลานี้ก็ดูจะยุ่งมากไป พอออก

พรรษาแล้วภณินนี้ก็ยุ่งอีก มีอยู่สองยุ่ง จากนั้นไปแล้วจะว่างแหละ เราก็อ้างัน แต่แล้วจะพิจารณาตนเอง เราไม่กล้าตัดสินใจอะไรให้ทั้งนั้น เรื่องความยุ่งตอนไหนไม่ตอนไหนให้ฟังเอานะ

ผู้ตายไม่ยากชิ ผู้เป็นแหละมันยุ่ง โห ไมใช่เล่นนะ ผู้เป็นนี่ยุ่ง มันหากจำเป็นของมันที่จะยุ่งกันอยู่นั้นแหละ บางทีก็เลยเถิด ส่วนมากมีแต่เลยเถิด เอากิเลสเป็นอำนาจเหนือหัวธรรมไม่มี นี่เลยไปเลย อันนี้เราก็กำชับเอาไว้งานศพท่านปัญญา จตุปัจจัยใครถวายๆ ให้แยกเป็นประเภทๆ เอาไว้ ประเภทเหล่านี้เราจะบำเพ็ญกุศลเกี่ยวกับท่านปัญญา สั่งเอาไว้คือปัจจัยให้แยกประเภทๆ ไว้งานศพ แล้วที่นี้เราจะเอาไปบำเพ็ญบุญกุศลส่วนใดๆ เบื้องต้นก็เอานี้จะออกเลยๆ เมื่อขาดเหลือเท่าไรมันหากู้กันเอง เราก็อ้างัน แต่เรื่องใหญ่ให้อยู่จุดนี้แหละ พระจะมาจากที่นั่นที่นี้ ให้เราไปชื้อนุ่งชื้อนี้ทุกอย่างชื้อไม่ได้นะ บอกแต่ส่วนใหญ่ๆ เอาไว้แบบนี้

เช่น ปัจจัยจำนวนเหล่านี้เอาไว้สำหรับการบำเพ็ญกุศลถึงท่านปัญญา แนะ จะแยกแยะไปทางไหนให้แยกกันเอง เข้าใจไม่ใช่หรือ เงินจำนวนเหล่านี้ให้แยกเป็นประเภทหนึ่งเพื่อเป็นความสะดวก ไม่ให้มาก้าวก่ายกันมันยุ่ง ถ้าหากว่ามันขาดมันเหลืออะไรๆ ไม่ยากแหละ ขาดเหลืออะไรใส่ตามตามๆ เลย จะให้คละเคล้ากันไม่ทราบว่าจะอะไรไปยังไงต่อ ยังไงยุ่งไปหมด ไม่ดี จตุปัจจัยไทยทานที่เขาถวายนี้ก็สั่งไว้แล้ว ใครมาวัดไหนๆ ให้แยกไปเลยๆ ทำบุญให้ท่านไปตลอดเลย ไทยทานต่างๆ ที่ทำมาก็ดี พระวัดไหนๆ มากี่ให้แยกๆ ดังที่เคยปฏิบัติมา เราปฏิบัติมาอย่างนั้น

งานวัดนี้จะไม่มีอะไรเก็บเลย วัดไหนมาๆ เราแยกให้ๆ สั่งไว้ทีเดียว บอกว่าพระมาทั้งหมดจากวัดต่างๆ จตุปัจจัยไทยทานมีอะไรให้เฉลี่ยให้ทั่วถึงกัน เท่านั้น จากนั้นพระท่านก็จัดของตนเอง เราสั่งอันใหญ่ไว้เลย อันนี้ก็แบบเดียวกันท่านปัญญา พระจะมาจากวัดไหนๆ เพราะวัดนี้เป็นจุดศูนย์กลางของกรรมฐานทั้งหลาย แล้วท่านปัญญาก็อยู่ในวัดนี้ด้วย เป็นพระที่ตีด้วย เป็นที่เคารพเลื่อมใส พระที่จะมาเกี่ยวข้องนี้จึงมีมากอยู่ เราแน่ใจว่าจะมีมากอยู่ แล้วพระต่างชาติก็เหมือนกัน ทางสายอาจารย์ชา ต่างชาติมีเยอะ ท่านก็เกี่ยวโยงกัน ท่านก็จะมา จากนั้นก็กำหนดตามนั้นแหละ

ในช่วงกลางวันจัดเรื่องพระเจ้าพระสงฆ์จะทำอะไร สวดอะไร เวลาบ่ายโมงสองโมงก็ให้ทำเสียในระยนี้เสร็จ พอเริ่ม ๓ โมง ก็เผเลย จากนั้นผู้ที่จะกลับไปทางกรุงเทพไปหย่อนบัตรผู้ว่ากทม.ก็ได้ ถ้าไม่ไปหย่อนก็เสียสิทธิ์อันหนึ่ง หากมีความจำเป็นอะไรๆ ไม่มีคุณสมบัติใช้ไหม เช่นอย่างเซ็นชื่อเสนอกันไปอย่างนี้ ถ้าไม่มีอันนี้ก็ขาด

คุณสมบัติเขาก็ไม่รับ ถ้าเรามีนั้นสมบูรณ์อันนี้ก็สมบูรณ์ส่งไป มันก็เกี่ยวโยงกันอยู่อย่างนั้น เพราะฉะนั้นพวกเราที่เผาศพเสร็จเรียบร้อยแล้ว ใครจะออกทางไหนก็ไปให้ทันกับเวลาทาง นั้นเท่านั้นเอง

วันนั้นดูเหมือนเป็นวันที่ ๒๙ นะ วันอาทิตย์ วันที่ ๒๘ บ่าย ๓ โมงเผาไปแล้ว ที่นี้ ต่างคนก็ต่างออกเดินทางไป จะไปรถยนต์ ไปเครื่องบินอะไรก็คงจองตั๋วทันแหละ จากนั้นไป ถึงวันที่ ๒๘ กำหนดเวล่ำเวลาได้ถูกต้อง เครื่องบินก็มีหลายเที่ยวด้วย ที่จะไปรถยนต์ก็ไป ได้สบาย ทางโน้นเขาหย่อนบัตรเวลาเท่าไร (ตั้งแต่ ๘ โมงถึงบ่าย ๓ โมงครึ่ง) นั้นเวลา เยอะ เราออกจากนี้ไปเวลาไหนก็กะเวลาได้ถูกต้องนะ

ท่านปัญญาท่านเป็นพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ตั้งแต่มาอยู่กับเราไม่เคยได้ต้องติได้ดู ได้ว่าท่านเลย พระฝรั่งส่วนมากไม่ค่อยได้ดูได้ว่าอะไร ท่านดีก ท่านเซอร์รี่ ท่านปัญญา ที่ อยู่ยาวนานเหล่านี้ ไม่เคยได้ดูได้ว่าอะไรว่าผิดนั้นผิดนั้นนะ เรียบร้อยมาตลอด ท่านปัญญา นี้ สุขุมมากทีเดียว ทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อยหมดเลย ถ้าเป็นนักมวยก็เรียกว่าเราต่ออย่าท่านไม่ ถูก ท่านอาจต่อเราถูกไม่รู้กี่ครั้งก็ได้ไช้ไหมละ ถ้าเป็นนักมวย เราไม่ได้ตำหนิติเตียน ท่าน ผิดอย่างนั้นอย่างนี้ เราไม่ได้มีข้อตำหนิตาน ท่านอาจมีข้อตำหนิเราก็ได้แต่ท่านไม่กล้าพูด เท่านั้นเอง ก็ต้องคิดอย่างนั้นซี่ ทางด้านจิตใจท่านดี เวลาไปก็ไปด้วยความสงบเรียบร้อย พระมาเล่าให้ฟัง เวลาจะไปก็สงบเสียบเลย

นี่ละคุณค่าแห่งการอบรมจิตใจ เมื่อถึงขั้นไม่หวั่น ไม่หวั่นเลย ถึงขั้นแน่ใจเป็น ลำดับลำดับก็แนไปโดยลำดับ สวยงามไปโดยลำดับ ถ้าถึงขั้นแน่ใจร้อยเปอร์เซ็นต์แล้วก็ไม่ มีปัญหาอะไรเลย รู้ชัด ๆ อยู่ในจิตใจ เพราะใจเป็นนักรู้ นี่ละคนทั้งคน สัตว์แต่ละราย ๆ อยู่ ที่ใจ แต่ไม่มีอะไรเข้าถึงใจที่ถูกกิเลสตัดมาเป็นพื้นเป็นไฟเผาไหม้อยู่ทุกดวงใจ ไม่มีอะไร จะเข้าไปเป็นน้ำดับไฟหรือชำระล้างได้เลย มีพุทธศาสนาที่สำคัญมากที่สุดทีเดียว เราชี้นี้ไว้ให้เลย เพราะได้พิสูจน์กันบนเวทีแล้ว เพราะฉะนั้นจึงพูดได้ทุกอย่าง พิสูจน์กันบนเวทีระหว่าง กิเลสกับธรรมพืดกันบนหัวใจ แง้โตมุ่มโต ๆ ชัดกันเต็ม ๆ แล้วพูดได้สะดวก ถ้ายังไม่ได้ ผ่านนี้อ่าอวดเก่งนะ

เรียนมาจากพระไตรปิฎกก็ได้แต่ความจำ ไม่ได้ความจริงออกมาเหมือนภาคปฏิบัติ ที่เอาจริงเอาจังนะ ภาคปฏิบัติสักแต่ว่าปฏิบัติก็ไม่ได้เรื่องเหมือนกัน มันเป็นชั้น ๆ นะ ภาคปฏิบัติที่เอาจริงเอาจัง ผลจะต้องปรากฏอย่างนั้น ๆ แล้วก็มารวมอยู่ที่ใจ จึงเรียกว่า มหาเหตุ ใจนี่คือมหาเหตุ ที่เป็นพื้นฐานก็คือกิเลสเป็นตัวสร้างเหตุมหาเหตุอยู่ภายใน ธรรมะมีแต่หมอบ ๆ มีอยู่ภายในใจเหมือนกันแต่ไม่มีอำนาจ มีแต่กิเลสเหยียบย่ำทำลาย

ในบรรดาสัตว์โลกทั่วๆ ไปทุกหัวใจเป็นอย่างนี้ทั้งนั้น ที่นี้เวลาบำเพ็ญธรรมๆ เข้าไปฯ วาสนาบารมีแห่งความดีทั้งหลายค่อยซึมซาบๆ เข้าไป จากนั้นก็รวมเข้าไปหาจิตตภาวนา ซึ่งเป็นทำนบใหญ่ กุศลทั้งหลายที่สร้างมามากน้อยจะลงไปๆ เหมือนว่าน้ำไหลรวม มาจาก สายต่างๆ คลองต่างๆ ไหลมาๆ ลงทำนบใหญ่ เหมือนแม่น้ำทั้งหลายลงมหาสมุทรนั้นแหละ

อันนี้กองการกุศลที่เราสร้างมามากน้อย จำได้ไม่ได้ไม่สำคัญ อย่าไปกังวลกับเรื่อง ความจำ การทำแล้วเป็นอันทำแล้วไม่ว่าที่แจ้งที่ลับ ทำแล้วเป็นอันทำแล้ว ทั้งดีและชั่วดีตรา เสร็จกับผู้ทำเองคือเรานั้นแหละ ที่นี้ก็รวมกันเข้ามาๆ บทสุดท้ายก็ทำนบใหญ่ หากเป็น เองนะ บทสุดท้ายมันจะตะล่อมเข้าไปหาจิตตภาวนา ก็คิดดูซิอย่างพระยาสกุลบุตร สมบัติ เงินทองข้าวของมีกองเท่าไร ยืนปากนี้ปากนั้นมองหากันไม่เห็น มีแต่กองสมบัติ พอกับแม่ รักเพราะมีลูกชายคนเดียว ลูกถึงกาลเวลาแล้ว นั้นเห็นไหมละ ถึงกาลเวลาสร้างบารมีมา มากน้อยเพียงไรเข้าร่วมตัวๆ แล้วนี้ นี้จะลงทำนบใหญ่นะ รวมตัว อยู่ที่ไหนเดือดร้อนไปหมด

แต่ก่อนก็อยู่ได้สบายเหมือนโลกทั่วๆ ไป เวลาอุปนิสัยแก่กล้าเพราะการสร้างไม่หยุดไม่ถอยค่อยเต็มตื่นขึ้นมาๆ ถึงกาลเวลาแล้วอยู่ไม่ได้มองดูอะไรๆ นี้ขวางหูขวางตาไปหมดแต่ไม่ขวางธรรมนั้น ธรรมเปิดโล่งๆ อะไรปิดตันไปหมด ส่วนที่จะพาให้ลุ่มจมถูกปิดๆ มีแต่ทางที่จะให้หลุดพ้นจากทุกข์เปิดอ้าๆ ว่างตลอด

อยู่ที่ไหน ที่นี้กังวล ที่นี้วุ่นวาย อยู่ที่ไหนไม่สะดวกสบาย เป็นยังงไม่สะดวกสบาย ได้ออกหนีเสียเท่านั้นนั้นสบาย เดินไปก็บ่นไปตามทาง ที่นี้วุ่นวาย ที่นี้ขัดข้องเรื่อยไป ก็เดินไปหาพระพุทธรูปเจ้านั้นแหละ เวลานั้นพระองค์กำลังเสด็จจงกรมอยู่ในป่า ยสกุลบุตรเข้าไปบ่นเข้าไปฯ พระองค์ทรงเรียกทันที เข้ามานีเยส เข้ามานีเลย ที่นี้ไม่ขัดข้อง ที่นี้ไม่วุ่นวาย เรียกเข้าไปหานั้นเลยนะ สั่งสอน นั้นละทำนบใหญ่เริ่มแล้วนั้น เข้าหาทำนบใหญ่แล้ว ทำนบก็ทรงแนะนำสั่งสอนเอาเสียจนได้บรรลุธรรมปั้งเลย นี้เมื่อถึงกาลแล้วอยู่ไม่ได้ เคยอยู่มานานเท่าไรอยู่ในบ้านในเรือนกับสมบัติเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับมานานเท่าไร บทเวลาถึงกาลอันควรที่จะออกแล้วอยู่ไม่ได้เลย มีแต่ความยุ่งเหยิงวุ่นวายออกไปเสียโล่งทีเดียวเลย พระพุทธรูปเจ้าก็ทรงเปิดพระเมตตารับ เอ้า มาที่นี้ๆ ไม่ยุ่งเหยิง ที่นี้ไม่วุ่นวาย แสดงธรรมปั้งลงไปนี้ขาดทะเลไปเลย พ้นจากทุกข์พระยาสกุลบุตร นั้นละถึงกาลเป็นอย่างนั้น

มาลงที่จิตตภาวนานะ เรียกว่าทำนบใหญ่ กองการกุศลผลบุญที่เราสร้างมามากน้อย ไหลรวมเข้ามาๆ ไม่ สูญหายไปไหน รวมเข้ามาๆ พอถึงกาลถึงเวลาแล้วทำนบใหญ่ก็เริ่ม

สร้างขึ้นไปตาม ๆ กัน จากนั้นก็ไหลเข้ามาทำนบใหญ่ฝั่งเลย อันนี้ละที่จะเปิดวัฏจักร วัฏวน กองทุกข์ทั้งหลายเปิดที่หัวใจ จิตตภาวนาเปิดขึ้นแล้วก็ขาดสะบั้นไปหมดเลย นี่ละจิตจึง เป็นของสำคัญมากเรียกว่ามหาเหตุ เวลานี้มีแต่กิเลสเป็นมหาเหตุครองอำนาจอย่างเต็ม หัวใจ ใจนี้กระดิกพลิกแพลงไม่ได้ ธรรมแม้มีอยู่ที่ไม่มีอำนาจ แต่เวลาเปิดธรรมขึ้นด้วยการ บำเพ็ญ ๆ ก็ค่อยเปิดออก ๆ ทีนี้กิเลสก็ค่อยหมอบลงทางนี้ขึ้นเรื่อย ๆ รับกัน ๆ ทีนี้ก็ฝั่งเลย นั่น นี่ที่แก้กันได้แก้กองทุกข์ได้มีธรรมเท่านั้น นอกนั้นไม่มี

ในโลกธาตุนี้กว้างแสนกว้างไม่มีอะไรแก้ทุกข์ได้ แก้กิเลสได้ นอกจากธรรม พระพุทธเจ้าจึงต้องมีประจำโลก ไม่มีพระพุทธเจ้าโลกนี้หมดความหมาย เป็นสัตว์นรกอยู่ ตลอดเวลาเลย เมื่อมีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้แล้วก็เปิดพระเมตตาสั่งสอนสัตว์โลกเป็นระยะ ๆ พระพุทธเจ้ามาตรัสรู้แต่ละพระองค์ ๆ เป็นเวลานานเท่าไร นั่นละรื้อขนสัตว์ทั้งหลายออกจากทุกข์ ๆ พอหมดวาระของพระพุทธเจ้านี้แล้ว พระพุทธเจ้าองค์ต่อมาก็มารับช่วงกันไป ตามทางเดินของศาสดาทั้งหลาย ท่านเดินในสายเดียวกันมา มีแบบมีฉบับมาเป็นลำดับลำดา แล้วก็สั่งสอนโลก

พอศาสนาหมดไปเรียกว่าเป็นสูญกัปละ ระหว่างพุทธอันตรคือระหว่างพระพุทธเจ้า ที่จะมาตรัสรู้ข้างหน้ากับทางนี้ ย่านกลาง ๆ ไม่มีศาสนา นี่เป็นสูญกัปไม่มีศาสนา คือกัป หนึ่ง ๆ นี้มีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้บ่อยบ้างมากบ้าง ที่มากก็อย่างภัททกัปเรานี้มีถึง ๕ พระองค์ กกุสันโธ โภจนาคมน โกสโล โคตโม อริยมุตไตรย ๕ พระองค์ ภัททกัปนี้ บางกัปก็มี ๒ องค์บ้าง ๓ องค์บ้าง กัปหนึ่ง พอเป็นภัททกัปมีถึง ๕ องค์ นี่ที่ท่านมาตรัสรู้ แล้วสั่งสอนสัตว์โลกต่อกันไปเรื่อย ๆ โลกพ้นจากทุกข์ เพราะอำนาจแห่งธรรมของ พระพุทธเจ้าทั้งหลายนี้ต่างหากนะ ไม่ได้พ้นจากทุกข์เพราะกิเลส ให้พากันเข้าใจ กิเลสมีเท่าไรก็เหยียบย่ำทำลายลงไปตลอดเวลา ธรรมมีเท่าไรเป็นน้ำดับไฟ ๆ ในระยะของเรานี้ก็ เท่ากับพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่นั้นแล เป็นแต่เพียงว่าพระสรีระของพระองค์ นิพพานไปเรียกว่าตาย แต่คำสั่งสอนที่ทรงแนะนำไว้แล้วนั้นคือองค์แทนศาสดา ก็บอกไป แล้ว

ใครมีความเคารพปฏิบัติตามคำสอนของศาสดา ผู้นั้นเท่ากับเป็นผู้เดินตามเสด็จ พระพุทธเจ้าตลอดเวลา ใครข้ามเกินหรือล่วงเกินฝ่าฝืน ดูถูกเหยียดหยามทำลาย พระพุทธเจ้าก็เท่ากับทำลายตัวเอง ๆ พระพุทธเจ้าไม่ได้มาแบ่งสันปันส่วนทั้งดีทั้งชั่วจาก สัตว์ทั้งหลายเลย สัตว์หาเอง ดีชั่วสัตว์หาเอง นี่พระพุทธเจ้าของเราคือคำสั่งสอนแสดงไว้ แล้ว ให้ยึดอันนี้เป็นหลัก ใครมีจิตใจใฝ่ธรรมใฝ่ธรรมเท่ากับผู้นั้นตามเสด็จพระพุทธเจ้าอยู่

ตลอดเวลา ตามธรรมนั้นแหละ สายธรรมนี้แลจะพาเป็นไปเพื่อมรรคผลนิพพานให้หลุดจากทุกข์ได้ คือสายธรรมที่สอนไว้แล้วนี้แล เราก็บำเพ็ญตามนั้นๆ แล้วก็เป็นไปได้ จนกระทั่งหลุดพ้นไปได้ นี่ศัสดา

ดังที่ท่านสอนพระอานนท์ ในเบื้องต้นก็ขู่พระอานนท์ก่อน เสียอกเสียใจเมื่อทราบ ว่าพระพุทธเจ้าทรงปลงพระชนมายุ ปลงพระวาจา “จากนี้ไปอีกสามเดือนเราจะตาย” ภาษาของเรา พญามารมาทูลอาราธนาหลายครั้งหลายหน ในเบื้องต้นก็บอกเรายังไม่ตาย เรายังไม่ไป จนกว่าจะสั่งสอนสัตว์โลกได้พอประมาณ สมควรที่จะตายแล้วเราถึงจะตาย จึงจะรับคำอาราธนาพญามารให้หนีพพานไปเสีย มารเป็นอย่างนั้นแหละ พระพุทธเจ้าทั้งองค์ที่จะมาสั่งสอนโลก รื้อชนสัตว์โลกให้พ้นจากทุกข์ พญามารมากัดกันไว้ให้หนีพพานเสียไม่ต้องมาสอนโลก พระองค์ก็ปฏิเสธทันที ตราบดที่ศาสนาของเราจะไม่กว้างขวางสัตว์โลกยังไม่หลุดพ้นจากทุกข์ เพราะคำสอนของเรา เรายังไม่ตายว่านั้นแหละ เรียกว่ายังไม่หนีพพาน ไหล่พญามารหนี

พอถึงกาลอันควรแล้วพญามารก็มาอุ้มเครื่องอีกแหละ มาอาราธนาพระองค์ แต่ก่อนพระองค์ก็ว่าพุทธบริษัท สัตว์โลกทั้งหลายยังไม่เข้าอกเข้าใจในอรรถในธรรม เวลานี้ สัตว์โลกทั้งหลายเข้าใจในอรรถในธรรมเป็นจำนวนมากแล้ว สมควรที่พระองค์จะปรินิพพาน ปล่อยวางได้แล้ว พระองค์ทรงรับแล้วทรงพิจารณา ไม่ใช่เอามารเป็นใหญ่ นะ เอาจรรณเป็นใหญ่ประกอบกันเข้ากับนั้น เข้ากันได้แล้วก็รับ พอพระองค์ทรงปลงพระชนม์เดือน ๓ เพ็ญ ที่ว่ามาฆบูชา นั้นแหละเดือน ๓ เพ็ญ ทรงเปล่งพระวาจาว่า “จากนี้ไปอีก ๓ เดือนคือวันเดือน ๖ เพ็ญ เราตถาคตจะนิพพาน หรือว่าจะตาย เกิดความโกลาหลอลหม่าน สะเทือนสะท้านไปหมด

พระอานนท์ก็ร้อน แต่ก่อนพระองค์ทรงแสดงนิมิตไม่รู้ สิบห้าสิบหกตำบล ก็ไม่รู้เนื้อรู้ตัว ก็มารับบันดลบันดาลเอาไว้นั่นเอง พอรับคำพญามารแล้วก็เปิดจำขึ้นมาว่า พระพุทธเจ้าจะปรินิพพานแต่ไปอีก ๓ เดือน เกิดความเดือดร้อนใหญ่ยิ่งเข้ามาทูลอาราธนา ขอให้พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่เป็นเวลานาน พระองค์ก็ดูเอาละซิ ภาษาของเรา อานนท์มาหวังอะไรกับเราอีก ธรรมทั้งหลายเราสอนไว้เพื่อมรรคเพื่อผลเพื่อ นิพพานทั้งนั้นไม่มีอะไรบกพร่อง เรานี้ก็ยังเหลือแต่ร่างกระดูก มาหวังอะไรกับเราอีก นั้นเห็นไหมละ คือธรรมเราสอนไว้แล้วไม่มีอะไรบกพร่อง ให้ปฏิบัติตามนั้นก็แล้วกัน ความหมายว่ายังงั้น ดูพระอานนท์เสร็จแล้วก็ค่อยปลอบ เอ้อ อานนท์ ย่นๆ เข้าไปว่า “พระธรรมและพระวินัยนั้นแล จะเป็นศัสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคต เมื่อเราตาย

ไปแล้ว คือศาสดาได้แก่ธรรมได้แก่นิย” ดูก่อนอานนท์ ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรมที่เราสอนไว้แล้วนี้ พระอรหันต์ไม่สิ้นจากโลกนะอานนท์ ก็บอก

พระอรหันต์กับธรรมวินัยเกี่ยวเนื่องกันอยู่ เหมือนบันไดกับบ้าน ถ้าก้าวเดินไปตามบันไดก็ถึงบ้าน นี่ก็เหมือนกันธรรมวินัยเกี่ยวโยงกันถึงมรรคผลนิพพาน ให้ปฏิบัติตามนี้ นี่พระองค์ก็สอนไว้แล้ว พระโอวาทประทานไว้ถึงห้าพันปี ทรงเล็งญาณดูพิจารณาดูเรียบร้อยแล้ว นิสัยของสัตว์ที่จะพอรับมรรคผลได้ถึงแก่ ๕๐๐๐ ปี หมดสภาพ ถ้าว่าเป็นไข้ก็โรงพยาบาลนี้เคยรักษาคนไข้หายมามากขนาดไหน พอถึงกาลเวลาที่โรงพยาบาลนี้จะเปลี่ยนตัวเองก็เพราะคนไข้พาเปลี่ยน ใครไปก็มีแต่เข้าห้อง ไอซียูๆ ยาไม่มีความหมาย หมอไม่มีความหมาย เพราะคนไข้หมดความหมายแล้วเข้าแต่ห้อง ไอซียูๆ บาปบุญนรกสวรรค์ไม่สนใจ สนใจแต่ความทะเยอทะยาน ความดีความดีตามอำนาจแห่งกิเลสตัณหา ปีนกันไปๆ ธรรมะไม่มีความหมาย นั้นแหละศาสนาหมดตรงนั้น เข้าใจหรือ โลกไม่สนใจ ถูกกิเลสจุกจุกไปหมด นั้นแหละศาสนาหมดห้าพันปี

พระองค์ทรงเล็งญาณดูหมดแล้ว สัตว์โลกจะตะเกียกตะกายไปได้เพียง ๕๐๐๐ ปีเท่านั้น จากนั้นไปก็หมด กิเลสเอาไปตัมยักันหมดเลย อันนี้เพียง ๒๕๐๐ เราก็ดูเอาซีเห็นชัดไหมละเวลานี้ แต่ก่อนศาสนาพุทธในเมืองไทยของเรา ก็รู้สึกถึงความสงบร่มเย็นเรื่อยมา ไม่ว่าจะราชาไม่ว่าพระ ปฏิบัติถึงไม่ได้เต็มแบบเต็มฉบับตามพระพุทธเจ้าสอนไว้ก็ตาม ผู้ที่เต็มมีอยู่ ผู้ที่ตีเหยยมมีอยู่ ถัดกันลงมายังมีอยู่ ที่นี้เวลานี้มันลบไปหมดแล้วนะ มรรคผลนิพพานไม่มี ใครอยู่ในป่าในเขาเป็นพระวิกลจริตไปหมดเห็นไหมละ นั้นเห็นไหม ศาสดาองค์เอกก็เป็นวิกลจริต เพราะพาสาวกทั้งหลายสัตว์โลกทั้งหลายอยู่ในป่า บำเพ็ญอยู่ในป่า เป็นวิกลจริต พระพุทธเจ้าก็เป็นพระวิกลจริตเพราะอยู่ในป่าบำเพ็ญในป่า ส่วนตรัสรู้ในป่าเลยไม่อยากพูดว่านั่นเถอะนะ พระสาวกทั้งหลายก็วิกลจริตเรื่อยมาจนกระทั่งถึงพระป่าทุกวันนี้ วิกลจริตไปหมด

ผู้ที่ไม่วิกลจริตคือใคร คือพวก ไอซียู. หมดค่าแล้ว เข้าใจเหอ พวกนี้พวกหมดค่าตำหนิตลอดถึงหยูกถึงยาถึงหมอ หมดค่าแล้วไซ้ไหม ธรรมดาคนไข้เขาต้องหวังพึ่งหมอหวังพึ่งยาเป็นธรรมดา ไม่ว่าที่ไหนคนไข้เจ็บไข้ได้ป่วยวิ่งเข้าหาหมอ เห็นหมอเป็นเทวดาเห็นหยูกเห็นยาเป็นเพชรเป็นพลอยมีคุณค่ามาก แต่เวลาถึงกาลของมันนี้แล้วหมอก็เลยเป็นภัย ยาก็เลยเป็นภัย เพราะตัวเองเป็นมหาภัยต่อตัวเอง มันก็หมดค่าไปเลย อันนี้พุทธศาสนาความดีงามทั้งหลายที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนโลกมานานเท่าไร มากขนาดไหน เป็นคุณประโยชน์มาขนาดไหนแล้ว เวลานี้สัตว์โลกมันกำลังสั่งสมเรื่องโรคเรื่องภัยจะเข้าห้อง

ไอซียูฯ ให้ไปตามทางของศาสตาสอนไว้แล้วไม่ยอมไป ให้เข้าไปหาหมอเพื่อหยูกเพื่อยาจะ
ได้หายไม่ยอมไป เข้าห้อง ไอซียูฯ หมอเลยไม่มีความหมาย ยาไม่มีความหมาย เพราะ
คนใช้หมดความหมายแล้ว ใครไปก็โดดเข้าไปแต่ห้อง ไอซียูฯ

นี่เป็นยังงิงพุทธศาสนา ครูบาอาจารย์เท่ากับหมอ ธรรมเท่ากับยา เดี่ยวนี้จะไม่เป็น
ประโยชน์อะไรแล้วนะธรรมก็ดียากดี เข้าใจว่าเป็นของดีแต่ห้องไอซียูฯ ขนกันเข้าห้อง
ไอซียู.ขนออกเผากันอีกทีกครีกโครม เพราะฉะนั้นโรงพยาบาลจึงเป็นป่าช้าของสัตว์โลก
เหมือนกันกับที่ป่าช้าๆ โรงพยาบาลเป็นป่าช้าอันดับหนึ่ง ใครตายอยู่ในโรงพยาบาลนั้นมี
จำนวนเท่าไร เรามองข้ามเฉยๆ เอาธรรมเข้าไปจับซีให้ถูกต้องตามความจริง เอาไปรักษา
หายออกมาก็พ้นภัยไปได้ๆ เมื่อรักษาไม่หายก็ตายอยู่ในที่นั่น เป็นป่าช้าฝังไปทีนั่น เติง
หนึ่งๆ คนไข้ไปตายอยู่ในเตียงนั้นมีจำนวนมากน้อยเพียงไร พิจารณาซิ นั่นละโรงพยาบาล

คือหมอแก้ไม่ไหวสู้ไม่ไหว ทานกำลังของโรคภัยไข้เจ็บของสัตว์โลกไม่ไหว คนไข้ไม่
ไหว ก็ต้องปล่อย เรียกว่าตายไปเลย เข้าห้องไอซียูฯ นั่นเป็นอย่างนั้นนะ อันนี้พวกเรา
เหมือนกัน จะพากันเข้าแต่ห้องไอซียู. นั่นเธอ เสียงอรรถเสียงธรรมไม่ยากฟังเธอ เข้า
ไปโรงพยาบาลก็วิ่งหาหมอหายาบ้างซิ ไปวิ่งอะไรห้องไอซียู.นั่นนะ วิ่งเข้าไปหาอะไร ห้อง
นั่นห้องเก็บศพนะนั่น เรื่องกิเลสลดคนคือห้องไอซียู ใครเข้าไปห้องนั้นไม่มีบาปไม่มีบุญ
มีตั้งแต่ยาพิษยาภัย กิริยาอาการทุกอย่างแสดงออกเป็นฟินเป็นไฟเผาตัวเองและ
ส่วนรวมไปหมด เวลานี้กำลังเป็น ให้พากันพิจารณาเสียนะ เวลาเข้าห้องไอซียู.มันสาย
เกินไปแล้วนะ เดี่ยวนี้ยังไม่เข้า จำนะ เท่านั้นละวันนี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz